

„Судбина једног Чарлија“

„Судбина једног Чарлија“ је роман за децу о пустиловном животу мачка Чарлија. Овај роман је 1964. године написао Александар Поповић. Прича је тужна, али су неки тренуци радосни, духовити и поучни.

Главни лик је мачак Чарли. Он је мали, слadak, нежан, добар, наиван, храбар, паметан, усамљен и тужан. Мене је највише растурила сцена када се мајка, Жута мачка, одвојила од свог мачета да би он упознао бољи свет од оног који би му она пружила.

А све је почело тако што су мали мишеви, који су јели само старе суве новине, пожелели да пробају кобасицу. Једне ноћи су се ушуњали у месару и појели једну. То је разљутило месара па је он узео Жуту мачку да му буде чувар. У почетку је то било занимљиво, али је мачки убрзо постало досадно и почела је да пати над својом судбином. Говорила је да никада неће дозволити свом детету да буде само чувар једне месаре, већ ће га укрцати на брод како би обишао свет и прошао много авантура. Тако је и било. Тешка срца оставила га је између сандука које је требало укрцати на брод. То је била најстрашнија ноћ за мало маче.

Тада почињу његове пустиловине. Када га је пронала Виолета, ћерка Капетана брода, дала му је име Чарли. Од ње је мачак научио све о броду и мору, а умео је да предосети побуне, које су настајале када је посади било досадно. Чарли и Виолета су се растали када се мачак изгубио у Напуљу, а брод испловио без њега. У Напуљу је доживео многе невоље које су га навеле да себи одузме живот на мосту, али су то спречиле две сестре, Маргарета и Виолета, које су га удомиле да би им продавао шешире и капуте. Због имена „Виолета“ он је пристао да оде са њима. Али није свака Виолета иста. Оне су га искоришћавале, а потом продале циркусанту. Ту је Чарли наступио са девојчицом која се исто звала Виолета, све док се нису повредили током једне тачке.

Чарлија су оставили у дворишту једне велике куће. Био је повређен. Пронашао га је Капетан. Очекивао је Чарли да ће видети своју другарицу Виолету, али се она променила и порасла. На крају се Чарли срео и са мајком и објаснио месару због чега је мајка изашла из месаре када су мишеви појели кобасицу. Месар се покајао и вратио Жуту мачку на посао.

Ово је сликовита прича о пријатељству, савезу између животиња и људи, борби добра и зла, пролазности живота. Живот се одвија на клацкалици између онога што се сања и жели и онога што се стварно може, што чини живот пуним супротности, али веома занимљивим.

На крају, после свих догађаја, лепих и ружних, рекла бих да ова прича има срећан крај.

Хелена Јацић, 3-2

учитељица Јелена Бећаговић Николић

библиотекарка Светлана Аћимовић

Хелена Јацић, 3-2

Основна школа „Илија Гарашанин“, Гроцка